

דמעות של פורים

שמי נח.

אני בן עשר נחצי ומתגורר באשקלון.

אני עומד לספר לכם על התחפשת שהיתה צריכה להיות לי, ועל זו שהיתה לי.

אבל לא אקדים את המאחר. פשוט אספר.

אם פורים הוא יום שכל הילדים מחכים לו, הרי שבשבילי הוא פסגת הפסגות. בכל שנה אני ממציא לעצמי איזו תחפשת. שיהיה ברור, מעולם לא קניתי תחפשת בחנות, ומעולם לא התחפשתי לשוטר, לכבאי או לאיש הצלה. את הרעיונות לתחפשות אני ממציא בעצמי, והבצוע נמסר לאמי ולאחיותי. שנה אחת התחפשתי לקביה הונגרית, שנה אחרת לאיש הפוך שעומד על הראש, ושנה אחת התחפשתי לשמן ורזה.

איך מתחפשים לשמן ורזה?

בוחרים צד אחד שמן וצד אחד רזה, עדיף קדימה שמן ואחורה רזה - כי רזה לא מעניין כמו שמן... מקדימה בבטן שמים כרית למלוי, על הראש מאחורה שמים מסכה (מהפל בשקל), לוקחים נעלים הרוסות ומדביקים אליהן, בדבק מגע, קרטון מאחורי הנעל, כאלו מחברת אליה עוד נעל. מוסיפים שפם למסכה מאחור, חובשים כובע ששני הצדדים בו זהים, עונבים שתי עניבות, אחת מאחורה ואחת מלפנים - והרי לכם שמן ורזה.

בשנה אחת התחפשתי לאיש שעומד על הידים. אל תדאגו, לא עמדתי אפילו שניה אחת על הידים, אבל כך זה היה נראה.

פשוט לקחנו מכנס וגזרנו שני חרים בשביל העינים. לבשתי את המכנס על הידים כשהראש מכסה והעינים מציצות מהחרים.

את החלצה לבשתי מהרגלים - הכנסתי רגלים לשרוולים. חברנו היטב את החלצה למכנס כדי שלא יפל. על כפות הידים

נעלתי נעלים, ובכל פעם שהרמתי את הידים, היזה נראה כאלו
אני עומד עליהן.

אמי חברה לחלצה ראש בבה הפוך כדי שיראה אמת.

התבלבלתם? תהיו בטוחים שאתם לא היחידים...

בשנה שעברה החלטתי להתחפש לשליח של חנות פיצה.
חדש לפני כן החלו ההכנות.

הבסיס היה הקורקינט שלי. הוא היה "האופנוע". בשלב
זה התחלתי להשיג פריטים הקשורים לפיצה. ארגנתי קרטונים,
תבלינים, מפיות ושלטים.

אחר כך הלכתי על הדברים הרציניים באמת: התיק הענק,
שבתוכו מאחסנים את מגשי הפיצה. מדבר בתיק יקר, ששומר
על החם. תתפלאו, אבל הצלחתי להשיג מחנות פיצה תיק
כזה, שהתפיות שלו היו קרועות לגמרי והיה מלא בז.

אמי פתרה את הבעיה בקלות. התיק כבס, וכתפיות
חדשות נתפרו.

השלב הבא היה השגת חלצה מיחדת שעליה סמל של חנויות פיצה.

לאחר מכן הפכנו את הקורקינט לאופנוע. הרחבנו אותו על ידי קרטונים ושלטים. כשהפל היה מוכן, עלתה בי ההברקה לכנוי: "נח אופנוח - שליחיות פיצה בע"מ".

שבוע לפני פורים היתה התחפשת מוכנה, ואני התחלתי לספר את הימים בצפיה.

יומים לפני פורים ספרה טובי, אחותי הגדולה, דבר מעציב ביותר.

אמה של חברתה לכיתה, אפרת, חלתה במחלה קשה. היא אשפזה ונערכות תפלות להחלמתה.

"מסכנה אפרת", אמרה, "כל על הבית נפל עליה. היא דברה אתי וספרה לי בבכי שאין לה שום תחפשת עבור אחיה הקטן".

אח של אפרת לומד בכיתה שלי. גם שמו נח.

"איזה מסכן נח", אמרה אמי, "לא רק שאמא שלו חולה, גם אין לו תחפשת לפורים".

מיד כשהיא אמרה את המלים "אין לו תחפשת" - שמעתי את עצמי אומר: "אני אתן לו את התחפשת שלי".

שקט השתרר במטבח. אמי ואחותי הביטו בי בתדהמה.

"אתה רציני?"

"כן", אמרתי, "אני רציני לגמרי. אם הדבר ישמח את נח - אני מוכן לותר למענו על התחפשת".

אמא חבקה אותי. "אתה צדיק", אמרה, "יהי רצון שתהיה לך שמחה כל השנה בזכות המעשה האצילי שלך".

טובי התקשרה לאפרת וספרה לה על נכוניתי להעניק את התחפשת לאחיה. הם תכננו את זה כן, שאפרת כביכול "תפתיע" את נח ותתן לו להבין שהיא בנתה לו את התחפשת.

כעת נותר לי למצא תחפשת בשבילי.

לא היה לי זמן רב. בפעם הראשונה בחיי אמרתי לאמי:
"בואי גלך לקנות תחפשת".

אמי הבינה שאני מתפשר בלית ברירה. היא לא אמרה
דבר, רק אמצה אותי אל לבה. מה אגיד לכם, תחפשת הפסדתי
- אבל אהבה והערצה קבלתי בשפע.

הלכנו לחנות תחפושיות, דבר שמעולם לא האמנתי
שאעשה. פסלתי כמעט את כל התחפושיות, עד שמצאתי איזו
תחפשת שאמי לא האמינה שאבחר. היתה זו תחפשת של
בצל. מין בגד שמכסה את כל הגוף, ובאזור הראש הופך
לעגלגל ונראה כמו בצל.

אמי הסתכלה בי כאלו נפלתי מהירח, אבל אני הסברתי
לה שלתחפשת הזו נוסף משהו מיוחד.

"בוא נשמע את הרעיון היצירתי שלך", היא אמרה.

"היצירות היא שלי, אבל העבודה תהיה שלך. אני לא
יודע אם תסכימי לעבד כל כך קשה", אמרתי.

הצעתי שאמי תבשל סיר ענק של מרק בצל, אבי יעזר לי

להביא אותו לבית הספר, ונניח אותו על פלטה בחדר השרת.
אני עצמי אחזיק סיר קטן יותר וצלחות, ואחלק את מרק הבצל
המפרסם של אמא.

אמי נהנתה מהרעיון והודיעה לי שכבר כעת היא תקנה
הר של בצלים, לכבוד התחפשת שלי.

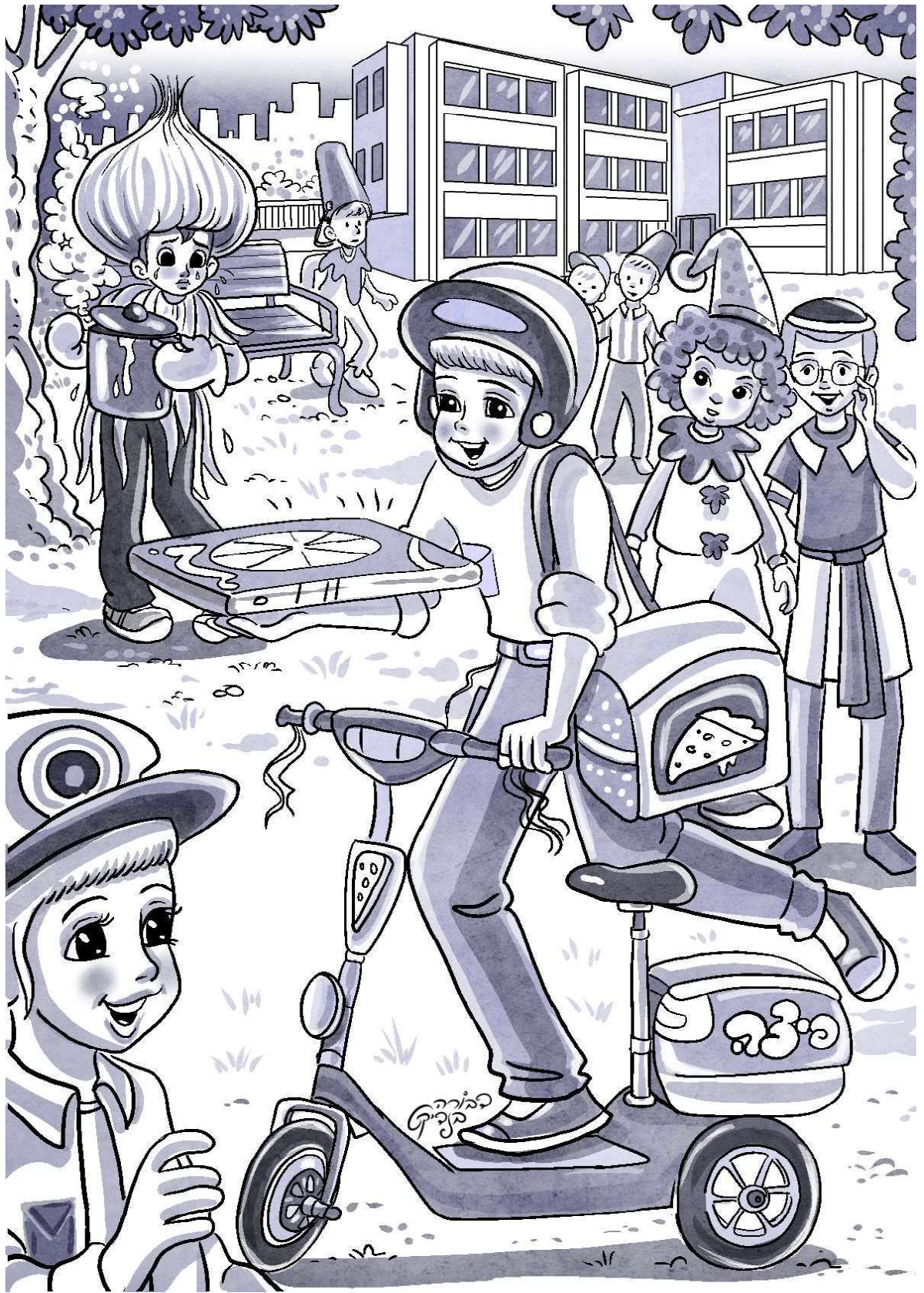
ביום המסבה נכנסתי לתוך תחפשת הבצל, ושנאתי כל
רגע. אבי העמיס את סיר המרק על הרכב, ויחד נסענו לבית
הספר, בשתיקה.

אני נשאתי את הפלטה ושקית כלים חד פעמיים, ואבי
נשא את הסיר.

אבי יצק לתוך הסיר הקטן מרק, ואני התארגנתי לחלק
את המרק. אבל אז...

נח הגיע עם התחפשת המקסימה, שהיתה צריכה להיות
שלי...

הילדים הקיפו אותו בהתרגשות. "בחיים לא ראינו כזו
תחפשת", קראו בזה אחר זה, "איזה רעיון מקסים!"

לאָרף כּל המסדרון החלו להשמע קריאות: "נח אופנוח!"
אלו לא היו רק ילדי הכּתה. מסתבר שהשמועה על התחפּשת
המדהימה פּשטה בכל הקומות, וכל ילדי בית הספר באו
לראות את שליח הפיצה נח אופנוח.

ראיתי את השמחה על פניו של נח. מעולם לא ראיתי
שמח כּך. נאני, שידעתי מה הוא מסתיר בלבּו, התרגשתי עד
עמקי לבי, ופשוט...

התחלתי להזיל דמעות.

נסיתי להלחם בזה, אף לשוא. כל כּך התרגשתי למראה
שמחתו של נח, ידעתי גם איזה עצב השמחה הזו מגרשת,
ופשוט התחלתי לבכות שם, באמצע המסדרון.

ופתאום שמעתי צעקה... גדי בן כּתתי הבחין בי.

"תראו, נח בוכה... נו, טוב, זו פעם ראשונה שלמישהו
יש תחפּשת יותר מקורית משלו".

זה כּבר היה יותר מדי. לא היה אכפת לי שנח מקבל את

הכבוד ותשומת הלב שהיו מגיעים לי. אבל שיחשבו שאני קנאי כזה, שבוכה מפני שהתחפשת של חברי מצלחת יותר? את זה לא יכולתי לסבל.

"מה אתה, גדי?" שמעתי את קולו של נח על אופנוע הפיצה, "זה בכלל לא בכי, הבן אדם עם כתר של בצלים סביב הראש שלו! נסה לעמד ליד בצל אחד, ותראה איך אתה 'בוכה'. והוא, תן לי לספר? עשרה בצלים! תוריד את זה, נח, זה מספן לעינים!"

נשמתי לרוחה וחיכתי חיוך מזויף. "תנו לי מהר טישו! הבצלים האלה משגעים אותי!" פלטתי.

"קח, הנה המפיות של הפיצה", אמר נח והושיט לי כמה מפיות, "אבל זה בתנאי שאני מקבל ראשון מהמרק שלך!"

נגבתי את עיני והתחלתי למזג בצל.

עד מהרה השתרך מולי תור של כל ילדי בית הספר. אף אחד לא ותר, וכלם אמרו: "אין מה לדבר, התחפשת

שֶׁל נָח אוֹפְנוֹחַ הִיא מִסְפֵּר אַחַת, אָבֵל מֵרֶק הַבָּצֵל בְּכָלֵל
לֹא רָע."

בְּמַהֲלָךְ הַשָּׁנָה הֶחְלִימָה אִמּוֹ שֶׁל נָח, וּבִבִּית הַכְּנָסֶת נִעְרָכָה
סְעוּדַת הוֹדָיָה.

בְּאִמְצַע הַסְּעוּדָה נִגַּשׁ אֵלַי נָח וְאָמַר לִי: "אַתָּה הַיֶּלֶד הַכִּי
טוֹב שֶׁזָּכִיתִי לְהַכִּיר."

הַסְתַּכַּלְתִּי אֵלָיו בְּתַדְהֻמָּה. "מָה פְּתָאוֹם?"

"אֶפְרַת סִפְּרָה לִי לֹא מִזְמָן אֵיךְ הִשִּׁיגָה אֶת הַתַּחֲפֹשֶׁת
בַּשָּׁנָה שֶׁעָבְרָה. אַתָּה לֹא יוֹדֵעַ כַּמָּה הָיִיתִי זָקוּק לְשִׁמְחָה הַזֹּאת.
אֵין לִי דֶרֶךְ לְהַחֲזִיר לָךְ, אָבֵל אֲנִי רוֹצֶה שְׁתַּדַּע שְׁאֲנִי מַעֲרִיךְ
אוֹתָךְ מְאֹד."

הַפְּכָנוּ לַחֲבֵרִים הַכִּי טוֹבִים. וְכַעַתָּה, בִּקְשׁ מִמֶּנִּי נָח
(הַשָּׁנִי) לְשַׁלַּח אֶת הַסִּפּוּר בְּקוֹיִם כָּלִילִים אֵלַיךְ, לְ"יִלְדִים
מִסְפָּרִים".

"הוּא בְּנוֹדָאֵי יָדַע לְסַפֵּר אוֹתוֹ בַּצּוּרָה הַכִּי מַצְלַחַת
שְׁאֵפֶשֶׁר", כֵּן הוּא אָמַר. "הַסִּפּוּר הַזֶּה יַעֲוֹדֵד הָרַבָּה יִלְדִים

לְאַהֲבַת חֲבֵרִים, לְחֶסֶד וּלְנִתְיָנָה. וְשִׁמְסַר לְכֹלָם פּוּרִים שְׂמֵחַ...
וּמְקוֹרֵי".

נ.ב. אֲנִי מְרַשָּׁה "לְגִנְבִּי" אֶת הָרַעְיוֹנוֹת לְתַחֲפוּשׁוֹת
שְׂפַתְכֵּתִי בְּסִפּוֹר.
נח